

Scénář k audioreportáži – Anna Plesníková

- Zpracovali: Eliška Kirschová, Vendula Králová, Jiří Bartoš, Michal Kouba – ZŠ a MŠ Velemín
- Eliška: Jako pamětníka do tohoto projektu jsme si vybrali paní Plesníkovou kvůli jejím zajímavým zážitkům. Jako například když nás Rusové v roce 1945 osvobodili, paní Plesníková hlídala svého mladšího brášku a stalo se toto.
- Pamětnice: Oni ti Rusové házeli bonbóny a čokolády jako že jo nám dětem. No tak my jsme to sbírali, utíkali vysypat domů a zase to. Na milýho bratříčka jsme zapomněli a najednou maminka říká, kde máte Fandu? A já říkám, já nevím, já sem ho neviděla. A oni ho ty Rusové naložili na tank a odvezli ho. Vezli, jeli na Doksany a pak jako na Roudnici. No a tak tatínek když přišel z práce, tak vzal kolo a jel je hledat. Jako, no dohonil je, ale dost daleko no a milýho bratříčka přivez teda.
- Vendula: Když šla mála paní Plesníková v červnu 1945 na velemínském poli za rodiči, zahlédla německou válečnou přilbu mezi klasy obilí.
- Pamětnice: Vezli jsme na tom žebřináčku jídlo a kus jako za Velemínem, takhle na pravý straně, byla pšenice. Taková už taková dost vysoká a najednou se tam zvedla hlava - německej voják a křičel na nás „Komm hier, Komm hier“. Jo, no my jsme byly vyplašený, my jsme se otočily s tím vozejkem a to byly fofry dolů do vsi na křižovatku, tam jsme se zastavily.
- Jiří: Tatínek paní Plesníkové měl statek a dobytek. Nechtěl vstoupit do JZD. Jednoho dne si pro něj přijeli zvláštní muži a odvezli ho na neznámé místo. Paní Plesníková si na to vzpomíná takto.
- Pamětnice: Jednoho dne pro něho přijeli takový nevím, asi to byly tajní. Měli takový kabáty dlouhý a naložili ho a my jsme o něm tři dny nevěděli. Vůbec jsme nevěděli, co s ním je, kam ho odvezli. No, a když ho přivezli, tak to vůbec nebyl náš táta už. To byl takovej úplně zničeněj člověk. A prostě přišel dovnitř, jako do bytu do kuchyně a říkal: „mámo, musíme jim to dát.“
- Vendula: paní Plesníková měla švagra, kterého v září 1968, za nejasných okolností, zastřelili Rusové a paní Plesníkovou to do dnes trápí. Vypráví o tom takto.
- Pamětnice: Malá Jana říká: „maminko, nezabijou nás taky jako strejdu?“ Mně totiž švagra zabil Rusové, vojáci, důstojník teda. Po neděli byl pohřeb a ten byl teda velikej ten pohřeb. To bylo strašnýho národa. Bylo tam plno

policajtů, protože měli strach, že naši lidi... Mně to přišlo jako manifestace.“

Vendula:

Paní Plesníkové moc děkujeme za účast v tomto projektu.“